

(manos)

némi túlzással mostanában mindennek nevet kell adnom, hogy megnyugodjak. ki kell jelölnöm a dolgok határait, és helyüket fenn kell tartanom, mint a következő levegővételnek, hogy biztosan megérkezzen. zsebemben is a *delta* névre keresztelt tárgyat fogdosom. ez egy vízrajzi térkép, amit nagymamámék hoztak haza valamikor egy hajókirándulásról, a Duna-Deltából. nemcsak neki, nekem is szélesítenem kell emlékeim árterét, különben az emlékek elárasztják a jelent, fertőző anakronizmusuk után már így is folyton szellőztetek, nehogy a penészgombák megtelepedjenek bármin. a kezeimen.

mi köze a kezeknek az emlékekhez? a kezek talán emlékeznek? a pofon egyszerű kezei, és a simogatás ugyanott, ugyanazokkal a kezekkel. az elfogadás ökölbe szorított, a félbehagyott keresés keze. a rokon kezek, a sok lány eres kézhát és változó állagú tenyér.

mi köze a kezeknek egyáltalán az időhöz? ha a kéz minden tett, aminek az elvégzésére rákényszeríthető, akkor megéri feltennem a kérdést, mire is kényszerítem én őket? mire veszem rá? rakás cetli, amit jobb kezem hátrahagy mama ágyán, nevek, amiket próbálunk nem elfelejteni. vagy éppen feltekerik a még használatlan köldökszínórt és beteszik a fiókba, nem kell. nem akarok gyereket, mondanám, nem, nem lesz unoka, ne várjad, mert nem lesz. vagy a sötétítőt húzom el velük, hogy lássa, gyengül már a délutáni fény.

azt mondja, jaj istenem, máris reggel lett, ilyen hamar elmész, és az ablak felé mutat, ahol semmi reggeli nincs és semmi sem változott. azt mondja, nem-nem,

neked is látnod kell, mert nagyon szép. hát jó, mondom, akkor látom, tényleg, milyen nyálkás még, mintha éppen most születne meg, nem kéne elnevezzük? mennyivel könnyebb lenne együtt eltölteni egész délelőttöket, folytatja, de jó, hogy jöttél. mama, de hiszen nemsokára lemegyünk vacsorázni. azért jöttem, hogy együtt vacsorázzunk. leengedi kezét és a tenyerébe néz. követi egy mély redő vonalát. egészen a csuklójáig nyitott maradt, felém fordított a kéz. ez egy jósnő keze, emlékeztetem magam, és megpróbálok a mélyére nézni, mert jól tudom, hogy ha a sorsomról mesél, azt is saját tenyeréből olvassa. és látom már szemében a zavart, elfelejti miért is fogdossa úgy egyikkel a szétnyitott másikat, ilyenkor szokott mondani valamit, ami néhány nappal később megtörténik majd velünk. ezekbe kapaszkodunk. ezekkel a mondatokkal húzom közelebb magamhoz. és ezekkel a tárgyakkal. a térképet megjegyzés nélkül a falra ragasztom, majd ő észreveszi, kitalálja mikor és honnan került hozzá.

látom a szemekben, hogy nem jut eszébe semmi. egy másodpercig áthidalhatatlan közönnyel néz rám, ekkor én sem tudok másképp visszanézni csak hasonló közönnyel. és távolodunk. az éjjeliszekrényen egy gyerekkori kép róla, iskolás egyenruhában áll egy orgonabokor előtt, kezében akkor szedett virágcsokor. a képet is én hoztam, múlt héten.

ismerem ezt az arcot. egy szót keres és nem fogja megtalálni. az ember sohasem ismerheti ki saját arcát, saját hangját, saját tenyerét, mondom figyelemelterelés végett. ezen elgondolkodik, sóhajt. visszanéz a tenyerére. ez ám az önirónia. a nevemen szólít, azt mondja, maradj itt. éjszakánként valaki mászkál a

kezeimben. hasonlít rád, összevissza beszél. talán te szót értesz vele. visszahúzza a bőr alá a szőrszálakat. nézd a kezem, nincs rajta semmi. milyen csontos, ügyetlen kezekre fogtok ti emlékezni.

bárcsak tudnám, honnan veszi ezt a jövőidőt.

(Karamán Hunor)